

POSTANOWIENIE

Dnia 22 listopada 2019 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Paweł Grzegorzcyk

w sprawie z powództwa W.G.
przeciwko R.S.
o zapłatę,
na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej
w dniu 22 listopada 2019 r.,
na skutek skargi kasacyjnej powoda
od wyroku Sądu Apelacyjnego w (...)
z dnia 9 października 2018 r., sygn. akt I ACa (...),

- 1. odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;**
- 2. odstępuje od obciążenia powoda kosztami postępowania kasacyjnego na rzecz pozwanego;**
- 3. przyznaje adwokatowi O.M. od Skarbu Państwa - Sądu Apelacyjnego w (...) kwotę 1800 (tysiąc osiemset 00/100) złotych powiększoną o stawkę należnego podatku od towarów i usług tytułem kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej powodowi z urzędu w postępowaniu kasacyjnym.**

UZASADNIENIE

Zgodnie z art. 398⁹ § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność

postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona. Przepis ten odpowiada charakterowi skargi kasacyjnej, będącej nadzwyczajnym środkiem zaskarżenia, o dominującym publicznoprawnym charakterze, przysługującym od orzeczeń wydanych po przeprowadzeniu dwuinstancyjnego postępowania sądowego, w którym sąd pierwszej i drugiej instancji dysponuje pełną kognicją w zakresie faktów i dowodów. W powiązaniu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. oznacza to, że w skardze kasacyjnej nieodzowne jest powołanie i uzasadnienie okoliczności o charakterze publicznoprawnym, które stanowią wyłączną podstawę oceny pod kątem przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania.

Wnosząc o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania skarżący W.G. powołał się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej, wskazując, że powód w sposób oczywisty wykazał adekwatny związek przyczynowy między szkodą powstałą w wyniku orzeczonej w stosunku do niego eksmisji, a zaniechaniem przez pozwanego uzupełnienia braków formalnych apelacji od wyroku sądu pierwszej instancji. W ocenie powoda, ustalony przez Sąd Apelacyjny stan faktyczny sprawy w pełni pozwalał na przyznanie mu - w razie orzeczenia eksmisji - prawa do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego.

Zgodnie z utrwalonym stanowiskiem Sądu Najwyższego, powołanie się na oczywistą zasadność skargi kasacyjnej zakłada, że dla przeciętnego prawnika podstawy wskazane w skardze *prima facie* zasługują na uwzględnienie. Oczywiście jest przy tym tylko to, co można dostrzec bez potrzeby głębszej analizy, czy przeprowadzenia dłuższych badań lub dociekań. Zarzucane uchybienia muszą mieć zatem kwalifikowany charakter oraz dotyczyć konkretnych, powołanych we wniosku i niepoddających się różnej wykładni przepisów prawa, co skarżący zobowiązany jest wykazać (por. np. postanowienia Sądu Najwyższego z dnia 12 grudnia 2000, V CKN 1780/00, OSNC 2001, nr 3, poz. 52, z dnia 22 marca 2001 r., V CZ 131/00, OSNC 2001, nr 10, poz. 156, i z dnia 15 czerwca 2018 r., III CSK 38/18, niepubl.).

Bliższa analiza wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania nie dawała podstawy do przyjęcia, by była ona - w przyjętym znaczeniu - oczywiście uzasadniona.

W orzecznictwie Sądu Najwyższego przyjmuje się, że uwzględnienie powództwa o naprawienie szkody wyrządzonej przez profesjonalnego pełnomocnika procesowego wymaga nie tylko udowodnienia niedołożenia przez pełnomocnika należytej staranności w zakresie dokonywania czynności procesowych w imieniu mocodawcy, lecz także wykazania z dostatecznym prawdopodobieństwem, iż wynik sprawy byłby korzystny dla mocodawcy. Przesłanki odpowiedzialności odszkodowawczej nie są zatem spełnione, jeżeli mocodawca wykaże co prawda, że pełnomocnik procesowy dopuścił się uchybienia, brak jednak będzie podstaw do przyjęcia, że gdyby działał on w pełni prawidłowo, korzystny wynik postępowania byłby dostatecznie prawdopodobny (por. np. wyroki Sądu Najwyższego z dnia 26 stycznia 2007 r., V CSK 292/06, niepubl., z dnia 4 marca 2009 r., IV CSK 441/08, niepubl., z dnia 19 grudnia 2012 r., II CSK 219/12, OSNC 2013, nr 7-8, poz. 91, z dnia 19 kwietnia 2013 r., V CSK 210/12, OSNC 2014, nr 2, poz. 14, i z dnia 12 września 2018 r., II CSK 536/17, niepubl., a także postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 29 marca 2019 r., IV CSK 400/18, niepubl.).

W sprawie, w której wydano zaskarżony wyrok, Sądy meriti postąpiły zgodnie z tym stanowiskiem i nawiązały w swoich rozważaniach do okoliczności sprawy zakończonej prawomocnym wyrokiem Sądu Rejonowego w C. z dnia 19 grudnia 2013 r., sygn. akt: I C (...). Na tej podstawie ustaliły, że powód utracił tytuł prawny do zamieszkiwania w lokalu w następstwie skutecznego wypowiedzenia, a Sąd Rejonowy nie zdecydował się na przyznanie mu prawa do lokalu socjalnego, uwzględniając m.in. pobyt powoda w zakładzie karnym, zarzuty właścicieli co do sposobu korzystania z lokalu oraz deklarację ze strony ojca, że powód będzie mógł zamieszkiwać po opuszczeniu zakładu karnego w jego domu. Ponadto, Sąd Apelacyjny zwrócił uwagę, że powód po wyjściu z zakładu karnego był osobą stosunkowo młodą, miał, jak wynikało z okoliczności sporu o eksmisję, zapewnioną pracę w ramach programu resocjalizacyjnego w przedsiębiorstwie ojca oraz dysponował deklaracją ojca o przyjęciu go do domu. Zarazem brak było, w ocenie Sądu, okoliczności mogących stać na przeszkodzie podjęciu przez powoda pracy zawodowej i podjęcia przezeń starań o wynajęcie mieszkania. Na tej podstawie Sąd Apelacyjny przyjął, że powód nie uczynił zadość wymaganiu udowodnienia

okoliczności, w świetle których prawidłowe wniesienie przez pozwanego apelacji, a tym samym dochowanie przezeń należytej staranności, rzutowałoby z dostatecznym prawdopodobieństwem na fakt utraty przez powoda prawa do lokalu i kwestię przyznania powodowi prawa do otrzymania lokalu socjalnego.

Argumentacja zawarta we wniosku o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania stanowiła de facto szeroką, ale ogólnikową polemikę ze stanowiskiem Sądu Apelacyjnego, eksponującą pozorny charakter wypowiedzenia powodowi stosunku najmu oraz jego bardzo trudną sytuację życiową po opuszczeniu zakładu karnego. Wywody te, pomijając, że częściowo wybiegały one poza wiążącą Sąd Najwyższy podstawę faktyczną zaskarżonego wyroku (art. 398¹³ § 2 k.p.c.), nie pozwalały uznać, iż zaskarżony wyrok jest nieprawidłowy, a tym bardziej by był on wadliwy w stopniu ewidentnym, widocznym już na pierwszy rzut oka, czego wymaga przyczyna kasacyjna określona w art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.

W szczególności w aspekcie rozważań poczynionych przez Sąd Apelacyjny za niezrozumiałe należało uznać twierdzenia wniosku, według których „jak wykazał powód w niniejszej sprawie”, wypowiedzenie umowy najmu miało charakter pozorny. Sąd Apelacyjny jednoznacznie zanegował to stanowisko, a ponadto trafnie zwrócił uwagę na art. 11 ust. 6 ustawy z dnia 21 czerwca 2001 r. o ochronie praw lokatorów, mieszkaniowym zasobie gminy i o zmianie Kodeksu cywilnego (jedn. tekst: Dz. U. z 2019 r., poz. 1182, dalej - u.o.p.l.) regulujący konsekwencje niezamieszkania właściciela w lokalu objętym wypowiedzeniem stosunku najmu. W zakresie, w którym we wniosku odwołano się do art. 14 ust. 4 u.o.p.l., pominięto natomiast ustaloną przez Sądy meriti możliwość zamieszkiwania powoda w innym lokalu niż dotychczas używany, wynikającą z deklaracji ojca powoda, co rzutowało na uprawnienie do zawarcia umowy najmu lokalu socjalnego (por. art. 14 ust. 4 u.o.p.l. in fine).

Z tych względów, na podstawie art. 398⁹ § 2 w związku z art. 102, art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., Sąd Najwyższy orzekł, jak w sentencji.

as]

aj

